

ΟΜΙΛΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟ ΤΗΣ Π.Ε.Π. κ. ΧΡΙΣΤΟ ΑΡΤΕΜΙΟΥ ΣΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΤΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΕΙΣΒΟΛΗΣ ΤΗΣ ΚΥΘΡΕΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ ΤΗΣ

Με βαθειά τη συναίσθηση του ιερού χρέους συγκεντρωθήκαμε όλοι εμείς σήμερα στον ιερό τούτο χώρο, στην εκκλησία του Αγίου Γεωργίου της Αγλαντζιάς για να τελέσουμε μνημόσυνο και να απονέμουμε όλη την τιμή και τη δόξα στους συγχωριανούς μας που έπεσαν θύματα του Τούρκου κατακτητή. Τους πήραν ότι πιο πολύτιμο είχαν, τη ζωή τους. Είναι χρέος, ταιριάζει τέτοιες ώρες να τους τιμούμε με τη θύμηση μας, γιατί με τη θυσία τους, με τον άδικο χαμό τους έγιναν θρύλος, τραγούδι και φως, κράτησαν άσβεστη την πίστη μας, τροφοδοτούν τα όνειρα μας για λευτεριά και επιστροφή.

Τιμούμε με τη θύμηση μας
το Νικόλα Χριστοφή
τον Ανδρέα Ορφανίδη Σιόλοππο και τη γυναίκα του
τον Ανδρέα Ορφανίδη Ραμέ και τη γυναίκα του
τον Ανδρέα Πανταζή
τον Παύλο Ζαμπά
το Νικολάτζην Κανικλίδη
το Σάββα Γιαννό
τη Ελενίτσα Μάντη
την Βικτωρού Μιχάλη Πελετιέ
τη Δέσποινα Πιερί Γιασουμή
το Χ' Χωστή Χ' Νικόλα
την Ελενίτσα Παυλή Γέπαυλη
τη Χ' Μερόπη Χ' Χριστοδούλου Ταλιαδώρου
το Ζαχαρία Γιαννό
τον Κώστα Γιασεμίδη
το Χριστόδουλο Σταυράκη
τον Χριστόδουλο Θεμιστού Βλάμη
το Μιχάλη της Σαθβίνας
το Θεοχάρη Σάββα
τη Δέσποινα Αντωνάτζη και το γιο της Γιώργο
το Γιάγκο Σταυράκη
τον Κώστα Ξενή Πιριντζή
τον Παυλή Παυλάττο και το Μολοχάρη
το Ζάρκο και το Τουρουρού
τον Σωτήρη Πίτσιλλο
το Θεοχάρη Σταυράκη
το Χρίστο Παυλή Γιωρκάτζη
το Ανδρέα Κουτσονικολή
το Χάμπο Λουκά Ζερβού, τον Παντελή Χρί-

στου Κεσμέ, ομαδικό ήταν το έγκλημα με το ξεκλήρισμα ολόκληρης της οικογένειας τους
το Γιάννη Μιχαήλ
τη Χριστίνα Ιωάννου
το Μιχαήλ Ιωάννου
τη Μαργαρίτα Λιασή
την Χριστίνα Λιασή
την Ιλιάδα Λιασή
τη Σωτήρα Γεωργίου
τη Μαίρη Γεωργίου
το Γιαννάκη Γεωργίου
το Λουκή Νικολάου
τον Ανδρέα Σουππουρή
την Αρετή Σουππουρή
το Γιαννάκη Σουππουρή
το Δημητράκη Σουππουρή
τη Ιουλία Σουππουρή
τη Θέκλα Σουππουρή
και τη Χριστίνα Σουππουρή.

Τιμούμε με τη θύμηση μας γνωστούς αλλά και αγνώστους, όλους που θυσιάστηκαν στον βωμό της πατρίδας.

Οι αδικοσκοτωμένοι αδελφοί μας στην Τουρκική εισβολή και το πραξικόπημα μαζί με τους άλλους αδελφούς, αυτούς που πολέμησαν και θυσιάστηκαν στις Θερμοπύλες και το Μαραθώνα, στο 21, στην Αλβανία, στην Αντίσταση, ο ένας ανάκατα πάνω στον άλλο χωρίς χρόνο και τόπο, με τους αγώνες τους, με τον άδικο χαμό τους, έστησαν μετερίζια, έκαναν κάθε πέτρα και ταμπούρι στους κάθε λογής κατακτητές, κράτησαν άσβεστη τη φλόγα της λευτεριάς και της δημοκρατίας στη χώρα που τη γέννησε και αγάπησε και τη λάτρεψε σα θεά, κράτησαν στη ζωή τη Ρωμιοσύνη. Ήταν το χθες, είναι το σήμερα είναι το αύριο. Είναι σύμβολα λευτεριάς, είναι σύμβολα δημοκρατίας, είναι σύμβολα αντίστασης στον ξένο κατακτητή, είναι τα σύμβολα της μάνας πατρίδας της μάνας Κύπρου.

Τελούμε το μνημόσυνο στην εκκλησία του Αγίου Γεωργίου της Αγλαντζιάς λίγα μίλια μακριά από την Κυθρέα και τα χωριά της, στην Αγλαντζιά που βρίσκεται στη γραμμή αντιπαράταξης. Πάνω στη γραμμή που χωρίζει την πατρίδα μας στα δυο. Το τείχος του αίσχους

που το δημιούργησε το έγκλημα της προδοσίας και της βάρβαρης Τούρκικης εισβολής. Αιτιάζουμε τον Πενταδάκτυλο, κοιτάμε τα χωριά και την Κυθρέα να βλαστημάν το χώμα τους οι ξένες μπότες και ενώ κοιτάμε ακούγεται το κλάμα των χωριών και της Κυθρέας ο θρήνος. Το κλάμα των χωριών, των πολιτειών και του Πενταδάκτυλου ο θρήνος. Να μοιρολογάνε και να κλαίνε. Να μοιρολογάνε και να λένε.

«Εδώ τα δέντρα μάχονται μαζί με τους ανέμους, εδώ βρυχιούνται τα βουνά και τα χοντρά κοτρώνια, τα αστέρια βόλια σφεντονάν και το Φεγγάρι μπάλες και ολημερίς κι ολονυκτίς μες του ήλιου το καζάνι μαύρο κατράμι κοχλακά για των οχτρών τα ασκέρια».

Η γη της Ελιάς και της λεμονιάς, με τις άγριες φυλλωσιές, εκεί που τραγουδάνε τα πουλιά και σε καλωσορίζουν τα ποτάμια, εκεί που κάθε πρωινό, ξαναπλάθει τον κόσμο απ' την αρχή, το χώμα που μοσκοβολούσε τα χαράματα το χώμα το ποτισμένο από τον ιδρώτα της δουλειάς, που κρύβει στα σπλάχνα του προγόνους, γονιούς και αδελφούς, η γη της Κυθρέας, η Κυπριακή γη τους δέχτηκε φυλακτό αιώνιο στα σπλάχνα της. «Κανείς δε γύρισε πίσω να κοιτάξει κείνες τις μαύρες μέρες. Όλοι ήξεραν τι ήταν πίσω. Ήταν κρύο μέσα στο λιοπήρι του καλοκαιριού, το κνούτο, οι βαριές αλυσίδες, οι βαρείες θρисиές, τα αίματα, τα μνήματα, τα κλάματα». Έμειναν μόνοι στο έλεος του κατακτητή. Περίμεναν το θάνατο μέχρις ότου τους δέχτηκε στα σπλάχνα της μια γη που ηλιογελοούσε, μα η άμοιρη δεν είχε του ήλιου μοίρα.

«Τον Τόπο μας τον ρήμαξαν, οι ξένοι ανθρωπογδάρτες Ξεθάψανε την κόλαση από τα βασίλεια του Άδης κι' ολόρθη τη θρονιάσανε στον κόσμο τον απάνου».

Αυτό το χώμα που τους δέχτηκε είναι δικό τους και δικό μας, κάτω από το χώμα μεσ' τα σταυρωμένα χέρια τους κρατάνε της καμπάνας το σχοινί, περιμένουνε την ώρα, δεν κοιμούνται, περιμένουν να σημάνουν την ανάσταση.

«Την στιγμή που έδιναν τη ζωή τους έπαιρναν τον έπαινο και τον τάφο περιλαμπρο, όχι εκεί που κοιτώνται, πιο πολύ εκεί που η δόξα τους μένει για να μνημονεύεται αιώνια σε κάθε ευκαιρία που δίνεται είτε στο λόγο, είτε στη πράξη. Γιατί των ανθρώπων των ξεχωριστών τάφους είναι η γη ολόκληρη».

Έκλεισαν 9 χρόνια από τότε που χάσαμε την Κυθρέα, την Αμμόχωστο, του Μόρφου, το

Καρπάσι και την Κερύνεια και τους τόσους άλλους αγαπημένους μας χώρους. Τέτοιες ώρες όπως το σημερινό μνημόσυνο ενώ η μνήμη θα στρέφεται στα θύματα της εισβολής ως παρακαλέσουμε το θεό όπως οι προσευχές μας εισακουστούν στο ακέραιο για εξακρίβωση της τύχης των αγνοουμένων. Ας θυμηθούμε πως κάποια αδέρφια μας εξακολουθούν να ζουν στην κατεχόμενη περιοχή μέσα σε συνθήκες που τα έχουν καταντήσει μαρτυρικά πλάσματα, ας ευγνωμονούμε και να συμμεριζώμαστε τον πόνο των γονιών, των αδελφών, των συζύγων και των παιδιών τους. Να έχουμε στον νου μας πως υπάρχουν μάνες με χαμένους γιούς, αγνοουμένους γιούς, μάνες με χαροκαμένη τη ψυχή και βουρκωμένα μάτια.

Τέτοιες ώρες όπως η σημερινή μέρα είναι ώρες περιουλογής και αυτοσυγκέντρωσης. Ώρες σωστού προβληματισμού γιατί η Κύπρος περνά κρίσιμες μέρες. Από τη βάρβαρη Τούρκικη εισβολή, από τότε τίποτε δεν έχει αλλάξει προς το καλύτερο, γιατί η Τουρκική αυθαιρεσία και ο Τουρκικός σατραπισμός οδήγησαν τα πράγματα στην αποτελμάτωση και η Κύπρος μας εξακολουθεί να βρίσκεται υπό ημικατοχή. Και ο χειρότερος σύμβουλος σε φάσεις κρίσιμες όπως οι σημερινές που εγκυμονούν νέους κινδύνους είναι η απεισκευσία. Τα περιθώρια στένεψαν. Κάθε λάθος μπορεί να στοιχίσει πολλά. Ούτε ψευδαισθήσεις επιτρέπονται, ούτε επιφανειακοί συναισθηματισμοί. Ο καλύτερος σύμβουλος είναι η υπευθυνότητα, ιδιαίτερη σήμερα που εκδηλώθηκε η πρωτοβουλία του Γ.Γ. των Η.Ε. κ. Πέρης Ντε Γκουεγιάρ είναι καιρός, λαός και ηγεσία Λευκωσία και Αθήνα - το σύνολο της εθνικής ηγεσίας να χαράξουν κοινή στρατηγική, να ασχοληθούν με το τι πρέπει να γίνει για να σώσουμε την πατρίδα μας. Η Εκτελεστική Γραμματεία της Π.Ε.Π. θεωρεί ότι η πρωτοβουλία του Γ.Γ. που έγινε στα πλαίσια της εντολής που δόθηκε από την Γενική Συνέλευση και το Συμβούλιο Ασφαλείας του Ο.Η.Ε. εκδηλώθηκε σε μια κρίσιμη για την Κύπρο περίοδο, που εγκυμονεί κινδύνους και αποσκοπεί να δώσει νέα ώθηση και κινητικότητα για ουσιαστικές και αποδοτικές διακαιοτικές συνομιλίες.

Η Π.Ε.Π. με γνώμονα τις συνεδριακές θέσεις και αποφάσεις του Προσφυγικού Κόσμου για ειρηνική λύση του Κυπριακού, στα πλαίσια των ψηφισμάτων του Ο.Η.Ε., θεωρεί ότι πρέπει οι πρωτοβουλίες Κουεγιάρ να τύχουν προσεκτικής μελέτης και συνετού χειρισμού, ώστε να αξιοποιηθεί θετικά, για να ανοίξει ο δρόμος για μια σωστή και δίκαιη λύση του Κυπριακού προβλήματος.

Η Π.Ε.Π. καλεί τα Κόμματα, τόσο της Ελληνοκυπριακής όσο και της Τουρκοκυπριακής πλευράς, καθώς και κάθε αναμειγμένο μέλος στο Κυπριακό, να επιδείξουν σύνεση και υπευθυνότητα, να προσεγγίσουν θετικά και να αξιοποιήσουν σωστά την πρωτοβουλία και τη διαπραγματευτική μέθοδο, που εισηγείται ο Γ.Γ. του Ο.Η.Ε. που θα οδηγήσει σε μια συνολική, δίκαιη λύση όλων των πτυχών του Κυπριακού για το καλό ολόκληρου του Κυπριακού λαού, που απαραίτητα θα προνοεί την αποχώρηση των κατοχικών στρατευμάτων και τη διασφάλιση του δικαιώματος της επιστροφής των προσφύγων στις πατρογονικές τους εστίες και περιουσίες. Σωστοί χειρισμοί θα είναι το καλύτερο μνημόσυνο για εκείνους που έχασαν τη ζωή τους, θα μετριάσει το δράμα των συγγενών των αγνοουμένων και τον πόνο των εγκλωβισμένων. Θα δώσει δύναμη και πίστη στον προσφυγικό κόσμο που η μοίρα τον έταξε επικεφαλής του αγώνα της δικαίωσης και της λύτρωσης να συνεχίσει τον αγώνα χέρι με χέρι με τον υπόλοιπο λαό, να συνεχίζει με θάρρος, με σύνεση, με ανθρωπιά τον αγώνα μέχρι την ευλογημένη μέρα που θα φτιάξουμε μια Κύπρο ελεύθερη, αδέσμευτη και αποστρατικοποιημένη. Να αγωνιστεί μέχρις ότου φύγουν τα Τουρκικά στρατεύματα κατοχής και οι ξένοι στρατοί. Μέχρις ότου έλθει η μέρα που όλοι οι πρόσφυγες θα γυρίσουν στα σπίτια του. Να φτιάξουμε μια Κύπρο ευτυχημένη και ευημερούσα για όλους τους κατοίκους της, Έλληνες, Τούρκους, Αρμένιδες και Μαρωνίτες. Θα έλθει μια μέρα που η Κύπρος θα ζησει και θα ανοικοδομηθεί ακέραη και ελεύθερη για το λαό της με τη βοήθεια της Μητρόπολης του Ελληνισμού, της Ελλάδας με τη βοήθεια των φίλων λαών μα προπαντός όμως με την αρετή του λαού της. Και είναι σίγουρος ο λαός πως με την ομόνοια, την ενότητα και τον αγώνα, ότι ο δρόμος ο πιο μακρινός είναι και ο πιο κοντινός. Σίγουρος πως ο φως θα διαλύσει τα σκοτάδια. Σίγουρος πως ο ήλιος της δικαιοσύνης θα μεσουρανήσει για να φωτίσει το δρόμο της επιστροφής, της δικαίωσης, της λύτρωσης, της ανάστασης.

Εμείς είμαστε λίγοι - ο Θεός μας ηθέλησε ολίγους - και αγαπούμε βαθειά την ειρήνη και αναζητούμε ειρηνικές λύσεις, και είναι πολλοί εκείνοι που μας κάνουν να θογγούμε. Μας έμειναν όμως λεύτερα η καρδιά και το πνεύμα και η φωνή. Η καρδιά για να καταπραΐνει τον πόνο, το πνεύμα για να κρατά κατακόρυφο το φρόνημα και η φωνή για να διαλαλεί σ' όλη την οικουμένη το δίκιο μας. Φωνάζουμε εμείς. Ζητούμε δικαιοσύνη-ειρήνη-λευτεριά. Φωνάξτε και σεις φιλελεύθεροι λαοί, γιατί εμείς έτσι κι

αλλιώς θα φωνάζουμε και αν δεν πάρουμε απόκριση, θα σύρουμε φωνή προς τα πίσω όπως λέει και ο εθνικός μας ποιητής Μενέλαος Λουντέμης.

«Θα σημάnuουμε πρόσκληση στους νεκρούς της ιστορίας μας και θα θογγήξουν τα κόκκαλα του Μαθαρώνα και τα ατίθασα νερά της Σαλαμίνας θ' ανεμίσουν τις χαιτες τους. Και τότε... ας ντραπούν οι ζωντανοί ας ντραπούν οι ζωντανοί που υποχρέωσαν τους νεκρούς να πεθάνουν δυο φορές, για την ίδια Λευτεριά».

Εξοχώτατο
Πρόεδρο Κυπριακής Δημοκρατίας
κ. Σπύρο Κυπριανού
Ενταύθα.

ΕΞοχώτατε,

Η Επιτροπεία του Σωματείου μας θερμώς παρακαλεί να ευαρεστηθείτε να καταβάλετε προσπάθειες να παραχωρηθεί ένα τεμάχιο χαλιτικής γης για να μπορέσει ν' ανεγείρει πάνω σ' αυτό έστω και λυόμενο οίκημα για τη στέγαση του Σωματείου μας.

Από τον καιρό που ιδρύθηκε το Σωματείο μας, το 1975 φιλοξενούμαστε στο οίκημα της Παγκύπριας Οργάνωσης Αποκατάστασης Αναπήρων (Π.Ο.Α.Α.) και δεν αισθανόμαστε καθόλου ευτυχείς να συνεχιστεί αυτή η φιλοξενία μας.

Παρ' όλη την ευγένεια των υπευθύνων της Π.Ο.Α.Α. που δείχνουν σε μας νοιώθουμε πως η συστέγαση μαζί τους δημιουργεί σ' αυτούς προβλήματα και τους στενοχωρεί αφάνταστα.

Πέρα τούτων, όλα στο οίκημα γραφεία, αίθουσα συνεδριάσεων και λοιπά χρειώδη είναι κοινά σε βαθμό που δεν έχουμε στην κυριότητα μας έστω και ένα ξεχωριστό δωμάτιο. Γι' αυτό δεν διαθέτουμε ούτε και το στοιχειώδη εξοπλισμό για ένα Σωματείο, έπιπλα, καρέκλες, τραπέζια, ερμάρια κ.λ.π.

Αντιλαμβάνεστε πως με τέτοια κατάσταση δεν μπορεί το Σωματείο μας να λειτουργήσει άνετα και να φέρει σε πέρας τους σκοπούς της ίδρυσης του.

Μια χειρονομία, Εξοχώτατε, από μέρους σας είτε με παραχώρηση χαλιτικής γης για ανέγερση οικήματος, είτε με παραχώρηση οιουδήποτε Κυβερνητικού κτιρίου για τη στέγαση μας θα εκτιμηθεί όπως πρέπει από την Επιτροπή μας και θα σας χρωστά παντοτινή ευγνωμοσύνη.

Με εξαιρετική εκτίμηση
ΧΡ. ΠΕΤΣΑΣ
Πρόεδρος του Σωματείου